

„Omul care a văzut moartea” — într-un decor nefericit

Aliniindu-se teatrelor care n-au deschis de fapt stagiunea cea nouă, ci au reluat-o în septembrie pe cea veche, Teatrul de Stat din Ploești a oferit, în continuare, publicului său spectacolul *Omul care a văzut moartea*.

De la ridicarea cortinei, te izbește un amestec de culori care face să-ți lacrimizeze ochii: roșu aprins, verde stins, albastru leșetic; perdele roșii ca niște fețe de plapumă, fotolii albastre tapisate cu un fel de imprimeu pe stambă, covoare verzi de-a lungul și de-a latul scenei. Așezarea mobilelor e cu totul întâmplătoare, iar în ceea ce privește stilurile, într-un magazin de consignație te-ai putea descurca totuși ceva mai ușor ca în interiorul lui Alexandru Filimon — eroul a cărui locuință e hărăzită de autor montării scenice.

Ce fel de concepție o fi prezidat la alcătuirea acestui interior? Unii tovarăși consideră că, întrucât burghesia se remarcă prin manifestă lipsă de gust, un interior burghez trebuie să lase, printre altele, și o asemenea impresie. E un punct de vedere care se poate discuta — oricum însă, sublinierea trivialului în gusturile personajelor cere o muncă artistică migăloasă de *compunere* și n-are de-a face cu amestecătura oarbă de mobilier cu singurul țel de a confecționa dizarmonii de linii și culori.

Pe de altă parte, decorul e încărcat cu multe obiecte inutile. Silit să lucreze pentru o scenă mică, de club, scenograful n-a căutat soluții de *simplificare*, cum ar fi fost firesc, ci a *complicat* în chip nefolositor. Renunțând la plafon, el a ținut, totuși, parcă într-un fel de părere de rău, să lase atârnat dintre perdelele care sugerează tavanul, cogeamite candelabru — potrivit mai degrabă unui salon de dans ploștean din vremea piesei, decît sufrageriei podgoreanului.

Privind decorul spectacolului *Omul care a văzut moartea*, la Teatrul de Stat din Ploești, îți vine în minte gândul că toate discuțiile care s-au purtat la consfătuirea oamenilor de teatru din anul trecut, toate materialele apărute în presă, toate observațiile critice făcute de toți cronicarii dramatice în toate ziarele și în toate împrejurările, cu privire la slăbiciunile actuale ale scenografiei, n-au ajuns pînă la Ploești, sau cel puțin pînă la pictorii teatrului (autorul decorului: Toma Gheorghe).

Și te cuprinde un regret adinc, dacă nu pentru altoeva, cel puțin pentru fap-

tu că penetrația ideilor are loc uneori atît de greoi pe distanțe geografice atît de reduse, cum sînt cei 60 de kilometri care despart Ploeștii de București.

V. S.

Nedumeriri...

Tovarășe redactor,

Vă rog ca, în calitate de cititor devotat al revistei dv., să transmiteți pe această cale nemulțumirea de care am fost cuprins citind „Programul Radio”.

Sînt unul din nenumărații auditori ai posturile de radio, care apreciază reușitele emisiuni pentru copii, bine montate, frumos ilustrate muzical și cu Silvia Chișoș în rolul principal.

Îmi place că autorii acestor emisiuni au căpătat un aer, ca să spun așa, „clasic”. De cite ori se transmite o piesă la radio, aștept cu emoție — ca un jucător la „Pronosport” cu buletinul dinainte — ce nume de autor se va transmite. Asta, pentru că autorii sînt bine cunoscuți și nu se schimbă: O. Pancu-Iași, O. Sava, Virgil Stoenescu, Mircea Sintimbreanu, E. Jurist, Călin Gruia, specialist în basme sfătoase dramatizate...

Așa de bine m-am obișnuit cu acești tovarăși, încît mă mir chiar că direcția Radiodifuziunii nu le propune să-i angajeze să lucreze în redacția pentru copii.

Vă închipuiți necunoscerea și supărarea mea cînd într-unul din programe am citit negru pe alb „scenariul radiofonic” *Pustiul înflorit* de Gh. Popescu. Mă rog, cine e acest ilustru necunoscut Popescu și cine a permis ca el să-și facă loc în galeria clasicii noștri radiofonici? Îl cheamă Pancu sau Stoenescu, Jurist sau Sava? Nu! Îl cheamă Popescu, pur și simplu... Am înțeles să admitem ca, pe lângă autorii mai sus citați, să figureze, haide, și un Mark Twain, un Dumas, Jules Verne, Dickens, dar un Gh. Popescu! E inadmisibil.

Eu îmi manifest nemulțumirea și, pentru că e vorba de școlari, propun ca de astă dată redacției pentru copii să i se dea „Nota 0 la purtare”!

Un cititor radioamator.

R. C.

P. S. Publicăm această notiță cu o rezervă. Nu ne-am informat precis dacă Gh. Popescu nu e pseudonimul vreunuia dintre tovarășii „clasiici”. În acest caz, facem „mea culpa”. (N. R.)